

Részlet

Itt az idő —

Nem azért.

itt az idő.

éles.

Itt az idő.

Csak lessük.

Lenin

Tudásunk ő —

Az ember —

Míg életünk

oldalunkra

koszos

Maid

leül

a napra,

s a zöld

hinár-szakállt,

s a málnaszín

meduza-nyálkát letisztogatja.

Én
 Lenin
 fényében tisztulok,
 hogy a forradalomban
 messzebb tempózzak
 borzasztanak
 e kötetnyi vers-sorok,
 ahogy a gyermek
 a hazugságtól borzad.
 Félek, hogy elfedik
 a fejére
 varázsolt dicsfény-koronák
 az igazit,
 bölcset,
 emberit,
 Lenin
 hatalmas homlokát.
 A sok
 felvonulás,
 a mauzóleumi kegy-hely,
 a hódolat
 előírt rendje, félek
 hogy elárasztja
 émelyítő kenettel
 a lenini
 egyszerűséget.
 Mint szemem világát,
 féltem Lenint,
 hogy szirupos
 szépséggel
 fröcskölik tele.
 Szívem szavaz —
 írni kényszerít
 a kötelesség megbízólevele.
 Egész Moszkva.
 A fagyott föld
 dübörgéstől remeg.
 Tűz fölött görnyed,
 ki átfagyott éjjel.
 Mit tett ő?
 Ki ő,
 honnan jöhetett?
 Miért
 temetjük
 ekkora tisztességgel?
 Szavakat
 veszek elő, emlékezéshez,
 s egynek sem
 mondom:
 Itt a helyeden vagy.

A világ
szó-műhelye
mily szegényes!
Honnan vegyem
a legalkalmasabbat?
Nálunk
hét nap a hét.
Nálunk
huszonnégy óra a nap.
Senki sem éli túl
a saját életét.
A halál
nem ismer pardonokat.
És ha
az órák kifogynak,
s az időt
a naptár se méri,
azt mondjuk:
korszak,
azt mondjuk:
éra.
Éjjel
jön hozzánk
az álom,
napjaink
tetteket szülnek.
Szeretjük
a saját szitánkban
cipelni
a saját vizünket.
S ha mindnyájunk helyett
nagyneha
az események szálát
valaki kézbe veszi
azt mondjuk:
„próféta”,
azt mondjuk:
„zseni”.
Igényeink
nem sokba kerülnek,
ha nem hívnak,
nem rontunk be a házba —
és ha tetszünk
a saját nejkünknek,
az már
a boldogság netovábbja.
S ha feltör,
aki tőlünk elütően
egybekovácsolta
testét-lelkét,

azt szurkálgatjuk:

„fejedelmi küllem”,

megcsodáljuk:

„istenadta tehetség”.

Az ilyen szó

bután

és okosan se szól.

Levegőben lóg

és füstként úszik el.

Ilyen héjből

magvat

ki nem hámozol.

Nem érzékelheti

a kéz sem a fej.

Ilyen röffel

Lenint

mérni hogy is lehetne!

Hisz bárki

saját szemüleg

látta ezt az „érát” —

aki az ajtón

úgy sietett be,

hogy még

homloka sem

súrolta a félfát.

Hiszen Leninre

csak nem találó,

hogy „vezér

Isten akaratából”?

Ha isteni lett volna

és fejedelmi,

nem ismerne

félelmet dühöm,

mernék a hódoló

tömeggel perelni,

útjába állnék,

esküszöm!

És felzendülne

hangos torkú

átkom,

s míg eltaposna

a bőszek

menete,

az ég felé

szórnám

istenkáromlásom,

s a Kremlre
 bombát
 dobnék:
 Le vele!
 De Dzerzsinszkij
 a sírhoz
 kemény léptekkel jön —
 őrhelyét
 a Cseka
 most akár el is hagyja —
 millió szemem,
 az enyémen is,
 mind a kettőn
 csak könny-jégcsapok —
 az archoz odafagyva.
 Istennek
 nem ujság
 a kincstári hódolat.
 Nem!
 Szívünkre ma igaz
 fájdalom
 jege hűl!
 Mától
 a legföldibb
 nyugszik a föld alatt
 a föld
 mindenkori
 lakói közül.
 Földi ő,
 de nem
 a saját
 vályújára mered.
 A Föld
 egészét
 egyszerre fogja át,
 látta
 azt,
 mit az idő rejteget.
 Mint ti
 vagy én,
 ő szakasztott olyan,
 csak
 talán
 a szeme táján
 jobban fodrozza
 a bőrt
 a gondolat-folyam,
 s keményebb
 gúny
 ül a száján.

Nem kényúr-keményység ez, mely diadal-kocsival
gyeplőt rángatva eltipor téged —

ő emberi-gyöngéd a társaival —

ő az ellenséggel vasnál keményebb.

Néhány gyengéje bennünket is nyom.

Akárcsak mi, ő is volt beteg.

En például szememet billiárddal rontom —

ő sakkal — vezérnek így a helyesebb!

A sakkról a valódi ellenségre tért át —

a tegnapi gyalogokat ember-sorba vezetve

felállította mint munkás-emberi diktatúrát,
s a tőke börtönének bástyáját leverte.

Neki is, nekünk is ugyanaz drága.

Távol éltem tőle — akkor hát hogy lehet,

hogy odaadnám a rajongástól együgyűvé válva
egyetlen lélegzetéért

az életemet?

És nemcsak én! Miért lennék jobb akárkinél?!

Csak ajka nyílna — szólania se kéne —

a falu,
a tárna,
a bőr

burkából
 ki ne bújna ki érte?
 Dülöngők —
 megártott tán a túlsók bor meg a bánat —
 a sínektől
 öszönösen távol.
 Ki
 siratná meg most halálocskámat,
 mikor mindenki
 görnyed e roppant haláltól?
 Űjből
 éled a nomád Oroszország.
 Pusztá kézzel jönnek,
 vagy hozzák zászlóikat.
 Az Oszlopcsarnok remeg,
 ahogy bebolyongják.
 Miért?
 Mi végett? Mi miatt?
 Gyász-zümmögéstől
 rekedt a távíró.
 Könny-havat
 hullatnak a zászlók vörös szemmel.
 Mit tett ő,
 ki ő, és honnan való
 ez a legemberibb ember?
 Uljanov
 rövid életet élt,
 ismerős
 végig az útja,
 de Lenin elvtárs
 hosszú életét
 meg kell
 írni újra és újra.